

ELLLENGUATGE

Votar

Bé haurem d'anar a votar, el dia 29, ja que coincideixen a demanar-nos-ho, amb molta insistència, gent de llei i de propòsits tan diferents, tret, és clar, d'algun grup escadusser, que més aviat sembla proposar-nos que no vulguem saber res amb les urnes, després de tants anys que no ens hi havien deixat accedir! Hi ha, encara, entre els qui ens demanen el vot, una altra coincidència, dit més exactament, una quasi unanimitat en la manera d'adreçar-se als presumptes votants: que ho fan individualment i que els tracten —ens tracten— de tu. Efectivament: en la propaganda electoral —cartells, pancartes, prospectes, etc.— de la majoria de les candidatures que omple tots els espais públics, la incitació a votar cada una d'elles es fa per mitjà de la forma d'imperatiu de segona persona del singular del verb *votar*, és a dir, *vota*, només, que nosaltres hàgim sabut veure, amb un parell d'excepcions, la d'una col·lecció que ha recorregut a la primera persona del plural; *votem*, i la d'un partit que ha tingut una presència modestíssima en la campanya, el qual ha optat per *voteu*, que és la forma de la segona persona del plural.

Com que aquestes campanyes solen comptar amb la direcció o assessorament de tècnics conspicus que saben mesurar la possible eficàcia de cada detall, és ben possible que la tria de la forma verbal amb què ens demanen el vot obeeixi a un càlcul ben meditat. Tanmateix, a nosaltres ens sembla més adequada la forma *voteu*, que correspon a un tractament de cortesia —qui sap si cap elector se sent molest per tanta familiaritat— i que, alhora, és una forma del plural, amb què cada cartell o pancarta es demana, no un sol vot, sinó tot un conjunt de vots. És la forma preconitzada també per a la propaganda comercial —que, com volent marcar distàncies, es fa dir publicitat—, però que sovint topa amb la voluntat expressa de l'anunciant, que imposa el tractament de *vostè*, obstacle, aquest, inexistent en el cas que comentem. La forma *vota* pot semblar que té, és cert, l'avantatge que és bilingüe —avantatge discutible, és clar—. En tot cas, celebrem que també hi ha hagut una unanimitat total a prescindir de la preposició *a* entre la forma verbal i el nom del candidat o de la candidatura, fet que no es va produir en unes eleccions anteriors. N'anem aprenent! De fet, en certs casos, la frase castellana demana aquesta preposició, però posats a igualar, la tria de la solució ens sembla molt encertada.

Albert Jané